

РЕШЕНИЕ

№ 417

гр. София, 25.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 10.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **830** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба от 23.12.2019г. по регистъра на НАП на К. Б. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт №Р-22221418007284-091-001/04.09.2019г., поправен с РПРА №Р-22221419183278-003-001/28.10.2019г., потвърден с Решение №2193/27.12.2019г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП [населено място] относно определен данък за довносяне върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ: 1. за данъчен период 2013г. в размер на 8 183,81 лв. и лихви за забава в размер на 4 443,12 лв.; 2. за извършените констатации за данъчен период 2014г., в които не е определен данък за довносяне, по отношение на наличните средства, които имат значение за определяне на данъците за следващите периоди; 3. за данъчен период 2015г. в размер на 6 779,04лв. и лихви за забава в размер на 2 301, 42 лв.; 4. за данъчен период 2016г. в размер на 5 743,24 лв. и лихви за забава в размер на 1 367,32 лв.; 5. за данъчен период 2017г. в размер на 5 740,42 лв. и лихви за забава в размер на 784,59 лв.; 6. за данъчен период 2018г. в размер на 20 321,62 лв. и лихви за забава в размер на 716,96 лв.

В жалбата се излагат твърдения за допуснато съществено нарушение на производствените правила, касаещо събирането на доказателства и тяхното превратно тълкуване, което води до незаконосъобразност на оспорения РА. Твърди, че в паричния поток не следва да бъдат включени наличните средства в брой, съхранявани в банковия сейф, предоставени от трети лица, а само тези, за които е посочил че са

негови лични спестявания. Неправилно ревизиращите са приели, че са налице обстоятелствата по реда на чл.122, ал.1, т.2 и т.7 от ДОПК. Не била утвонена презумпцията на чл.123, ал.1, т.1 и 2 ДОПК. Твърди, че липсват доказателства към 25.04.2019г., обосноваващи наличието на хипотеза за облагане по особения ред на чл.122 ДОПК, алтернативно – че РА не е мотивиран.

В съдебно заседание по същество, жалбоподателят не се представлява.

Ответникът - директорът на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление С. на Националната агенция за приходите, чрез юрк. М., оспорва жалбата изцяло, моли за нейното отхвърляне. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка по реда на чл.160, ал.2 ДОПК на оспорения акт, от фактическа страна приема следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221418007284-020-001 от 29.11.2018 г., връчена на 14.12.2018 г., издадена от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2017 г. Със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221418007284-020-002/23.01.2019 г. и Заповед №Р-22221418007284-020-003/11.03.2019 г. е променен обхватът на ревизията, като в същия е включено установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 2013 г. до 2018 г. Заповедите са връчени лично на ревизираното лице.

С цел обективното установяване на факти и обстоятелства, имащи значение за определяне на данъчните задължения на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56 от ДОПК, на ревизираното лице са връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221418007284-040-001/14.12.2018 г., №Р-22221418007284-040-002/08.02.2019 г. и №Р-22221418007284-040-003/07.05.2019 г. От лицето са представени документи по опис на 14.12.2018 г., 06.03.2019 г. и 21.05.2019 г.

На основание чл. 37, ал. 5 и чл. 57 от ДОПК са поискани писмени обяснения, сведения и документи от всички банки, застрахователни дружества, както и от дружества доставящи комуникационни и комунални услуги регистрирани в България. Всички получени отговори и документи са подробно описани в РД, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от РА.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на С. Г. С., ЕГН [ЕГН], Л. Ц. Д., ЕГН [ЕГН], Л. Б. Т., ЕГН [ЕГН] и О. О. С., ЕГН [ЕГН]. От същите са поискани писмени обяснения на 30.04.2019г. и такива са представени.

Връчено е Искане за представяне на информация от трети лица №Р-22221418007284-041-001/08.02.2019 г., адресирано до Р. А. С. и същата е дала обяснение във връзка със сключения с жалбоподателя договор за наем на недвижим имот.

Въз основа на събраните в хода на ревизионното производство доказателства, органът по приходите е приел, че са налице обстоятелствата по чл.122, ал.1, т.2 и 7 ДОПК –

данни за укрита доходи и несъответствие между декларираните доходи и имущественото състояние на ревизираното лице, поради което ревизиращият екип е определил данъчната основа за облагане с данък по реда на чл.122, ал.2 при съобразяване на относимите обстоятелства по т.1-т.16 от посочената норма.

На ревизираното лице е връчено Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК №Р-22221418007284-113-001/25.04.2019 г. за наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК. Връчено е и Уведомление по чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК №Р-22221418007284-139-001/25.04.2019 г. На 21.05.2019 г. от лицето са представени декларации обр. №КД-14 за 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г.

С Протокол №1246468/10.05.2019 г. са присъединени доказателства, събрани в досъдебно производство №75/2018 г. по описа на СО – СП, пр. №586/2018 г. по описа на Специализирана прокуратура. Присъединени са протоколи за оглед на вещественни доказателства от 19.11.2018 г. Веществените доказателства са означени като ВД1, ВД2, ВД3, ВД4 по ДП 75/2018 г. и представляват парични средства, открити в банков сейф №1761, трезор 1138, намиращ се в О. АД, клон "К. М. Л.". Посоченият банков сейф се ползва, съгласно договор с О. АД от К. Б. Т.. Общата сума, открита в банковия сейф е 557 161,64 лв.

В процеса на установяване на относимите обстоятелства за ревизията при особени случаи органът по приходите е изискал информация от различни лица относно доходите и разходите на жалбоподателя, направени са справки за притежавано имущество.

В хода на ревизията е извършен анализ на относимите обстоятелства по чл.122, т.1-8 ДОПК, като за ревизирания период е установено следното:

Жалбоподателят К. Т., в качеството си на местно физическо лице по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ, на основание чл. 8, ал. 1, чл. 12 от същия закон е данъчно задължено за облагаемия си доход, получен през данъчната година от източници в България и в чужбина.

От ревизираното лице е декларирано, че притежава сейф в банка О. АД от 2006 г. Според дадените обяснения от него, през 2013 г. в касетата е имало 98 500,00 лв. - 55 000,00 лв. /в щатски долари/ и 43 500,00 лв. от наеми за апартамент в ж.к. С. за периода 2008 г. - 2013 г. През 2014 г. са внесени около 7 500,00 лв. През 2015 г. са внесени около 26 000,00 лв. /лични средства, изтеглени от банка, наем и заплати/. От други източници през 2015 г. са внесени суми като следва:- лични средства на С. С. /приятелка на лицето/ - около 23 000,00 лв.;-от Л. Ц. Д. – 39 790,00 лв., поверени за съхранение на приятелката му С. С. през годината. За тези средства има издадени записи на заповед. През 2016 г. са внесени 11 000,00 лв. /лични средства изтеглени от банка, наем и заплати/; лични средства на С. С. - около 30 000,00 лв.; от Л. Ц. Д. 27 000,00 лв. - поверени за съхранение на С. С. /за тези средства има записи на заповед/. През 2017 г. са внесени 14 000,00 лв. /лични средства от наем и заплати/; лични средства на С. С. - около 32 000,00 лв.; 17 200 лв. - поверени за съхранение на С. С. от Л. Ц. Д. /за тези средства има запис на заповед/. През 2018 г. са внесени 11 000,00 лв. /лични средства от наем и заплати/; лични средства С. С. - около 36 000,00 лв.; 6 600,00 лв. поверени за съхранение на С. С. от Л. Ц. Д. /за тези средства има записи на заповед/; 90 000,00 лв. на Л. Б. Т. /брат на ревизираното лице/ – поверени за съхранение /40 000,00 лв. спестявания от продажба на имот и 50 000,00 лв. наследство от баща им/; 80 000,00 лв. на О. С., предадени на С. С. от майката на С. за реализиране на съвместен бизнес проект. Общо в края на периода е декларирана сума в размер на

549 590,00 лв.

От ревизираното лице са представени служебна бележка за изплатени в негова полза суми, издадена от дружеството [фирма] за периодите от 1999 г. до 2010 г., както и служебни бележки, издадени от Държавна агенция за българите в чужбина за периода от 2013 г. до 2018 г. Представени са Договор за наем от 15.01.2013 г. и от 05.03.2008 г., за отдаване под наем от жалбоподателя на недвижим имот в [населено място], с месечен наем в размер на 620 лв. Жалбоподателят е декларирал разходи за издръжка и живот по години – по 4 900,00 лв. за 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г.; 8 200,00 лв за 2017 г. и 4 500,00 за 2018 г. Същият през ревизирания период не е придобивал или отчуждавал недвижими имоти.

За резултатите от ревизията е съставен РД №Р-22221418007284-092-001 от 25.07.2019 г., връчен на 12.08.2019 г. На основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу РД не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221418007284-091-001/04.09.2019 г., издаден от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията /съгласно Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г./ и Т. Д. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 12.09.2019 г.

Органите по приходите са приели, че С. Г. С. не е представила доказателства за притежанието на посочените суми, като банкови извлечения например, както и не са ангажирани доказателства за реалното предаване на сумите на жалбоподателя. Отчетена е близката връзка между С. и жалбоподателя, което води до необективност на обясненията ѝ. Ревизиращият екип е счел, че документите на база, на които се обосновава произходът на паричните средства, са съставени в хода на ревизията за целите на производството и доказване на изгодни за жалбоподателя. Относно Л. Ц. Д., органите по приходите са установили, че лицето не е местно физическо лице по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ /в сила от 01.01.2007 г./ и не се осигурява в България, живее около 20 г. във Великобритания. Ревизиращите са посочили, че липсват данни Л. Д. да е притежавала посочените суми на територията на България, както и превеждането им на С.. При извършена проверка в информационната система на НАП е установено, че през 2015 г. Л. Д. е придобила недвижим имот в [населено място], т.е. реализиран е голям паричен разход през същата година, в която е декларирано, че са представени парични средства на С. С.. Органите по приходите са приели, че представената информация от Л. Д. не е вярна, както и че документите /записи на заповед/ са съставени в хода на ревизията за доказване на изгодни за жалбоподателя обстоятелства. При извършена проверка в информационна система на НАП е установено, че през 2015 г. Л. Б. Т. е придобил недвижим имот, ведно със сгради в [населено място]. Органите по приходите са

посочили, че паричните средства са дадени през 2018 г. на ревизираното лице, т.е. 4 години след придобиването им /13.08.2014 г./ и след покупката на недвижим имот през 2015 г. Приели са, че Л. Б. Т. не е представил доказателства за притежанието на посочената сума, както и липсват доказателства за реалното ѝ предоставяне на К. Б. Т.. Освен сумата от 40 000,00 лв. Л. Б. Т. е декларирал, че е предоставил и сумата от 50 000,00 лв. с произход наследство от баща им. Извършена е проверка относно наличието на данни за доходи и имущество на Б. В. Т. – баща на Л. Б. Т. и К. Б. Т.. При проверката не са установени никакви данни за имотно състояние и за придобити доходи от наследодателя Б. В. Т.. Прието е, че не са налице доказателства, че Л. Б.

Т. е притежавал сумата от 90 000,00 лв., която да бъде предадена на жалбоподателя за съхранение. Относно О. О. С., не е установено същият да е притежавал посочената сума в размер на 80 000 лева. на територията на България, тъй като лицето живяло и работило в К. през 2018 г. Не е доказано, че суми в декларираните размери са били внесени на територията на България от майката на С.. От представените банкови извлечения е установено, че през 2018 г. няма изтеглени пари в такъв размер. Посочено е, че са теглените пари на каса са между 400,00 – 2 000,00 лв. Ревизиращите са достигнали до извода, че документите, на база, на които се обосновава предаването на паричните средства са съставени за целите на производството и защитната теза на ревизираното лице.

За ревизираните периоди от 01.01.2013 г. до 31.12.2018 г. жалбоподателят е бил назначен по служебно правоотношение в Държавна агенция за българите в чужбина, на длъжност – главен секретар. Реализираните доходи за посочения период са от получените възнаграждения за положен труд – 141 854,65 лв. и доходи от наем на недвижимо имущество в размер от 7 440,00 лв. на година. К. Т. е декларирал, че към 01.01.2013 г. е притежавал 98 500,00 лв., налични в използваната под наем банкова касета. Установено е, че за периодите преди 2013 г. жалбоподателят е придобил недвижими имоти на по-голяма стойност от получените доходи за същите периоди, т.е. реализираните разходи са почти около два пъти повече от получените доходи. В същото време няма представени доказателства за получени и налични суми от други източници – заеми, наследство, дарение и т.н. Освен декларираните парични средства, налични в използваната банкова касета, не са декларирани други налични парични средства в брой. Ето защо, ревизиращият екип е приел, че наличните парични средства към 01.01.2013 г. са в размер на 5 000,00 лв. Извършена е съпоставка на декларираните и/или получени от лицето доходи и източниците на финансиране с притежаваното имущество и направените разходи от жалбоподателя за 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. Органите по приходите са включили в приходната част на таблицата получените доходи от лицето от трудови/служебни правоотношения и доходите от наем, а в разходната част на съпоставката са включени декларираните от лицето разходи за издръжка за живот.

В резултат на извършените процесуални действия, събраните доказателства и предоставените от лицето документи и писмени обяснения, както и въз основа на изготвените таблици, съдържащи разходи за налични парични средства, получени доходи и извършени разходи за 2013 г. е установено несъответствие между декларираните и/или придобити от проверяваното лице доходи и неговото имуществено и финансово състояние и направените разходи в размер на 81 837,17 лв., за 2014 г. не е установено несъответствие, за 2015 г. е установен несъответствие в размер на 67 790,37 лв., за 2016 г. – 57 432,42 лв., за 2017 г. – 57 404,23 лв. и за 2018 г. в размер на 203 216,15 лв. Определен е данък по години, както следва:- за 2013 г. в размер на 8 183,71 лв., за 2015 г. – 6 779,04 лв., за 2016 г. – 5 743,24 лв., за 2017 г. – 5 740,42 лв. и за 2018 г. – 20 321,62 лв.

По искане на жалбоподателя е назначена ССЧЕ, със задача изготвяне на алтернативен паричен поток и установяване наличие на несъответствие между декларираните и придобити от жалбоподателя доходи и неговото имуществено и финансово състояние, в случай, че за данъчен период 2013 г. в приходната част бъде включена сумата от 98 500лв.-лични спестявания /според твърдението на жалбоподателя/ в банков сейф преди ревизирания период, както и за следващите данъчни периоди, ако в разходната

част не бъдат включени сумите, предоставени от С. С., Л. Д., Л. Т. и О. С. за съхранение в банковия сейф. Съобразно изготвения алтернативен поток и рекапитулация на дължимия данък и лихвите, за ревизираният период данъкът е установен в размер на общо 8 667,15 лв. и лихви 549,81 лв.

По молба на жалбоподателя е изготвено допълнително заключение относно алтернативно установяване на несъответствие, ако за данъчен период 2018г. в приходната част не бъде включена сумата от 40 000 лева, предоставени от Л. Т. от продажбата на имот и 50 000 лева наследство от баща му. При този вариант, в алтернативния паричен поток не е налице недостиг на парични средства, въз основа на който да се формира данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ и не се следва данък по чл.48, ал.1 ЗДДФЛ. Като краен резултат, за целия ревизиран период размерът на данъка е 1 363,70 лв. и лихви за забава 292,16 лв.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно, безпристрастно и кореспондиращо със събраните по делото доказателства. Съдът намира, че със заключението на вещото лице не се установяват нови факти от значение за правилното облагане на жалбоподателя, а е направен нов прочит на вече установените в хода на ревизията факти с оглед на поставените от жалбоподателя задачи. В резултат на извършената проверка и на математическите изчисления вещото лице е направило извод, че за част от ревизираните години жалбоподателят има недостиг на парични средства, съобразно извършените разходи и приходи, т. е., дори и със заключението на вещото лице се потвърждава правилността на извода на органите по приходите, че са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т.7 ДОПК за извършване на ревизия по особения ред на чл. 122, ал. 2 ДОПК

С оглед на така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – данъчно задължено лице по РА, в срока по чл.156, ал.1 ДОПК и след осъществяване административен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената проверка на оспорения акт, съдът установи, че същият е валиден административен акт, издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа. Изложеното обуславя извод, че са спазени изискванията за съдържание и форма на актовете на органите по приходите, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, като жалбоподателя е имал в пълнота процесуалната възможност да се запознае с актовете и да представи доказателства в защита на правата си, което е и направено.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя относно наличие на процесуално нарушение, изразяващо се в нарушение на чл.114 ДОПК. Срокът по чл. 114 от ДОПК е инструктивен, а не преклузивен и неспазването му не води до незаконосъобразност или нищожност на ревизионния акт, нито лишава задълженото лице от правото му на защита. Съгласно чл.117, ал.1 ДОПК Ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите

не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията. В случая, срокът на ревизията е определен до 14.05.2019г. на основание ЗИЗВР от 11.03.2019г., а РД е изготвен на 25.07.2019г. и връчен на жалбоподателя на 12.08.2019г. Съобразно принципа за обективност – чл.3, ал.3 ДОПК, истината за фактите се установява по реда и със средствата, предвидени в кодекса. Този принцип е приложим, както за процесуалните действия по събиране на доказателствата, така и за процесуалните действия по уведомяването на ревизираните лица, с оглед задължението на органите по приходите да осигурят упражняването на процесуалните им права в хода на ревизията и правото им на защита. В конкретния случай, процесуалното действие по чл.124, ал.1 ДОПК е извършено на 25.04.2019г., като уведомлението е връчено на жалбоподателя на 09.05.2019г., т.е. преди приключване на ревизията и служи като годно основание за облагането по особения ред. Не е допуснато нарушение на чл.122, ал.3 ДОПК. Ревизионният доклад от 25.07.2019г. е обоснован правилно с обстоятелствата по ал.1 и ал.2, като доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи по приходите процесуални действия.

Между страните не се спори, че задълженията за данък върху доходите на ревизираното лице са определени по реда на чл. 122 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателят, която му е указана от съда.

Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени в разпоредбата на чл. 122, ал. 1, т. 1 – т. 7 от ДОПК. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите са приели, че са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК – налице са данни за укрити приходи или доходи и получените доходи на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период.

В ДОПК няма легална дефиниция на понятието „данни“, нито има препращане към друг нормативен акт, в който е уредено понятието; не съществува изискване данните да са достатъчни или те да са достоверни. ДОПК в чл. 122, ал. 1, т. 2 не налага изискването за наличие на доказателства за укрити приходи или доходи. Може да се приеме, че ще са налице данни за укрити приходи или доходи, когато на орган по приходите преди или по време на извършване на данъчна ревизия или проверка са станали достояние сведения от такова естество, че да се направи въз основа само на тях обосновано предположение, налагащо извод за наличие на укрит приход или доход на проверявания или ревизиран субект. За целите на данъчното облагане един приход или доход е укрит/скрит/ тогава когато, същият не може да се види или намери обективно, т.е. когато един приход или доход, подлежащ на облагане не е намерил отражение в облагаемата маса на даден субект и не може да се проследи по обективни данни и признаци същият да е бил обложен – прихода

или дохода не е бил обложен със съответния данък. Не е необходимо наличието на умисъл/цел/ прихода или дохода да бъде скрит/необложен/.

Съпоставката между декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на ревизираното лице и имущественото и финансовото му състояние по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 7 за ревизирания период се прави текущо за целия период, като обаче се имат предвид данъчните периоди по отношение на съответните данъци. Това означава, че ако по отношение на всеки един данъчен период, включен в обхвата на ревизията, се получи несъответствие между декларираните и/или получените приходи и доходи и имущественото и финансовото състояние на ревизираното лице, то е налице предпоставката за преминаване на ревизията по особения ред на чл. 122 от ДОПК, какъвто според съда е и настоящия случай.

Един от спорните въпроси е относно определяне на разполагаемата сума към началото на ревизирания период – 2013г., като твърдението на жалбоподателя е, че в началното салдо следва да бъде включена сумата в размер на 98 500 лв.- лични спестявания от преди ревизирания период, които е съхранявал в банков сейф. Ревизиращият екип е извършил анализ на доказателствата и правилно е установил, че преди 2013 г. жалбоподателят е придобил недвижими имоти на по-голяма стойност от получените доходи за същите периоди, т.е. реализираните разходи са почти около два пъти повече от получените доходи. За периода от 2007 г. до 2012 г. ревизираното лице е придобило имоти на обща стойност 258 498,30 лв. Ревизиращите са извършили подробен и задълбочен анализ на декларираните от лицето обстоятелства и събраните във връзка с тях доказателства и са направили извод, че посоченият от лицето размер на разполагаеми парични средства в брой към началото на ревизирания период, не е възможно да се кредитира, като достоверно обстоятелство. Този извод се споделя напълно от съда. От жалбоподателя не са ангажирани доказателства за получени и налични суми от други източници – заеми, наследство, дарение и т.н., освен доходите от трудови правоотношения и доходи от наем, доказващи то да е притежавало декларираните средства в брой, поради което органите по приходите правилно са приели, че наличните парични средства в брой към 01.01.2013 г., посочени в съпоставката, следва да са в размер на 5 000,00 лв.

Другият спорен въпрос е относно тезата на жалбоподателя за получените от него за съхранение чужди парични средства от различни физически лица, предадени му от С. С.-негова приятелка. За 2015 г. жалбоподателят е посочил, че е оставил на съхранение в сейфа парични средства на С. С. /23 000,00 лв./ и на Л. Д. /39 790,00 лв./. При извършената насрещна проверка на С. С., тя посочва, че е получавала средства от Л. Д., като следва: за 2015 г. - 39 790,00 лв., за 2016 г. - 27 000,00 лв., за 2017 г. – 17 200,00 лв. и за 2018 г. – 6 600,00 лв. На следващо място посочва, че О. С. й е предал, чрез майка си, сумата в размер на 80 000,00 лв. през 2018 г. С. С. обяснява, че именно тези средства са оставени на съхранение в банковия сейф на ревизираното лице. За предаването на средствата от лицата на С. са представени записи на заповед и разписки на нейно име, които не са кредитирани от ревизиращите. Представените като доказателства записи на заповед и разписки за

получаване на сумите от С. С. са частни писмени документи без достоверна дата. Подписаният частен документ съгласно чл. 180 ГПК се ползва единствено с формална доказателствена сила – той съставлява доказателство, че изявленията, които се съдържат в него, са направени от лицата, посочени като негови автори. Тези документи нямат нотариална заверка или друг от подробно уредените в чл. 181 от ГПК белези, които да доказват достоверно, че на датата, вписана в тях, сделката е била извършена, т. е., че посочената в тях сума е била предадена, което подкрепя тезата на ответника, че са били създадени за целите на ревизионното производство. Следва да е установено по безспорен начин, предаването на парична сума, като по силата на чл. 154, ал. 1 от ГПК във вр. с § 2 ДР ДОПК, доказването на твърдяното получаване на парични суми в сочения размер, е в тежест на жалбоподателя - чл. 154, ал. 1 от ГПК във вр. с § 2 ДР ДОПК. Такова доказване по делото не бе проведено. Липсват доказателства както за точния размер, така и за времето, начина и мястото на предаването на паричните средства. В тази връзка не са събрани доказателства за възможностите на лицата, да предадат сумите, които са в значителни размери, както не е установен и удостоверен факта на предаването на такива суми и евентуалното им съхраняване.

Такива доказателства за предаване на паричната сума липсват и относно сумата в размер на 90 000,00 лв., която ревизирано лице твърди, че е получил/отново за съхранение/ от своя брат Л. Т. през 2018 г. Съдът намира, че правилно органите по приходите са достигнали до извода, че лицето не е разполагало със сума в този размер. Според дадените писмени обяснения от Л. Т., сумата в размер на 50 000,00 лв. е наследство от баща им, а 40 000,00 лв. са от спестявания. След анализ на извършените разходи през годините и получените доходи/приходи е установено, че Л. Т. не е имал възможност да даде на ревизираното лице сумата в размер на 40 000,00 лв., при положение, че е закупил имот през 2015 г., с пари от продажбата на имот през 2014 г. От представените служебни бележки е видно, че лицето е получило общо 41 699,34 лв. от трудови правоотношения за периода от 2015 г., 2016 г. и 2017 г., което означава, че лицето е дало всички свои средства, както и че не е имал никакви разходи за издръжка и живот за период от 3 години. На следващо място, правилно органите по приходите са установили, че няма данни бащата на жалбоподателя да е разполагал със средства или имоти в размер на 50 000,00 лв., които да остави в наследство. Установено е също така, че е починал през 2001 г., т.е. 17 години няма данни къде и от кого са съхранявани тези средства, как са предадени и т.н. Освен това не са представени доказателства за деклариране на процесните парични средства като наследствени от жалбоподателя и брат му.

Тъй като липсват категорични данни през коя точно година са придобити откритите през 2018 г. банков сейф 557 161,64 лв., органите по приходите са приели декларираните от жалбоподателя разполагаеми суми в брой в началото и края на ревизираните периоди /с изключение на паричните средства към 01.01.2013 г., за наличието на които не са представени доказателства/. В конкретния случай за 2018 г., част от задълженията са установени на база приобщените с протокол № 1246468/10.05.2019г.

доказателства от досъдебното производство №75/2018г. по описа на СО-Специализирана прокуратура. При извършените през 2018 г. процесуално – следствени действия, в наетият от ревизираното лице банков сейф №1761, трезор 1138, намиращ се в О. клон М. Л., са открити и иззети парични суми в различни валути на обща стойност 557 161,64лв.

След извършване на съпоставка между получените от лицето доходи с неговото финансово състояние, както и направените от лицето разходи за процесните периоди 2013 г., 2015 г., 2016 г. 2017 г. и 2018 г., правилно и законосъобразно е установено несъответствие в размер общо на 467 680,34 лв., което е прието за получен доход, който не е деклариран и обявен. За 2014 г. ревизиращите органи не са установили резултат различен от декларирания от ревизираното лице, но са начислили лихва за невнесен в срок данък. Нито в хода на ревизионното производство, нито с жалбата са представени доказателства, че декларираният данък е внесен в пълен размер в законоустановените срокове, предвид което и съгласно изложеното, че органите по приходите правилно и законосъобразно са приложили разпоредбата на чл. 175 от ДОПК и РА следва да бъде потвърден и в тази му част.

В случая, не е оборена от ревизираното лице законовата презумпция на разпоредбата на чл. 48 от ДОПК, съгласно която ревизираното лице се явява собственик на откритите в банковия сейф парични средства до доказване на противното.

Горното обосновава правилния извод на ревизиращите за наличието на данни за укрити приходи и декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период. Наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено със събраните доказателства като органите по приходите са установили по безспорен начин обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК

При това положение, за определяне на данъчната основа се анализират относимите обстоятелства по ал. 2 на чл. 122, като правилно са взети предвид тези по т. 1 - вида и характера на фактически осъществяваната дейност; по т. 2 - платените данъци, мита, такси, вноски и други публични вземания; по т. 3 - движението и остатъците по банковите сметки; по т. 4 - официалните документи и документите с достоверни данни; по т. 7 - капитала и пазарната цена на придобитите имуществва; по т. 8 - брутните приходи/доходи /оборота/; т. 14 - обичайния размер на разходите за живот, издръжка, обучение и пр. и по т. 16 - други доказателства, които могат да послужат при определянето на основата. Така, правилно е определен данък по години, както следва:- за 2013 г. в размер на 8 183,71 лв., за 2015 г. – 6 779,04 лв., за 2016 г. – 5 743,24 лв., за 2017 г. –5 740,42 лв. и за 2018 г. – 20 321,62 лв. На основание чл.1 от ЗЛВДТДПДВ са изчислени и дължимите лихви.

При така приетото и след като жалбоподателят не ангажира доказателства, с които да опровергае фактическите констатации, съдържащи се в оспорения ревизионен акт, следва да се приеме, че обжалвания ревизионен акт е постановен при правилно приложение на материалния закон, като правилно и

законосъобразно е определена данъчна основа по реда на чл. 122 ДОПК, както и дължим данък по чл. 48 от ЗДДФЛ за ревизираните години, ведно с лихвите за забава.

По тези съображения, оспорения акт е законосъобразен, а жалбата се явява неоснователна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 2 221,00 лв., платими от жалбоподателя.

Мотивиран от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Б. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт №Р-22221418007284-091-001/04.09.2019г., поправен с РПРА №Р-22221419183278-003-001/28.10.2019г., потвърден с Решение №2193/27.12.2019г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП [населено място] в оспорената част относно определен данък за довносяне върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ: 1. за данъчен период 2013г. в размер на 8 183,81 лв. и лихви за забава в размер на 4 443,12 лв.; 2. извършените констатации за данъчен период 2014г., в които не е определен данък за довносяне, по отношение на наличните средства, които имат значение за определяне на данъците за следващите периоди; 3. за данъчен период 2015г. в размер на 6 779,04лв. и лихви за забава в размер на 2 301,42 лв.; 4. за данъчен период 2016г. в размер на 5 743,24 лв. и лихви за забава в размер на 1 367,32 лв.; 5. за данъчен период 2017г. в размер на 5 740,42 лв. и лихви за забава в размер на 784,59 лв.; 6. за данъчен период 2018г. в размер на 20 321,62 лв. и лихви за забава в размер на 716,96 лв.

ОСЪЖДА К. Б. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП [населено място] разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 2 221,00 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: